

Valenteilijoita?

Hanna ja Lyyli olivat hyvin toinnessa.

Elten oli nimittäin heidän serkkunsa Olga käynyt näyttämässä uutta päällystrakkiaan ja oli selittänyt, että kun hän oli käynyt kaupungilla äitinsä asialla, niin olivat kaikki katsooneet häntä. Varsinkin herrasväki. Hänellä kun oli kevättakki, jota ei ole kuin herrasväen ja muutamien rikkaitten lapsilla! Olga oli mielestään vähän niinkuin herrasväen lapsi ja niin se tuntui hänen serkuistaankin.

He ihastuksella ihmettelivät Olga. Olivat menneet portille katsomaan hänen jälkeensä. Olgalla hameen helmät hemsahelivat niin sievästi!

Voit, voit jos heilläkin olisi kevättakit! Vaan kun ei ollut kuin pitkät nutut, niin että ei hameen helmät näkyneetkään eivätkä päässeet heilumaan.

– Jos Jumala sallisi löytää kadulta seitsemänkymmentäviisi penniä, niin ostettaisiin mekin kevättakit! sanoi Lyyli. Mutta Hanna selitti, ettei niin vähällä saa, vaan pitäisi olla paljo enemmän kuin marka.

– Jos Jumala sallisi löytää sataviisikymmenen markkaa! toivoi heti Lyyli. Ja sisään mennessä kulki hän kumarassa ja katseli tarkkaan aivan kuin neula etsien.

Maata pannessaan oli hän rukoillut, että Jumala pudotaisi sen rahan heidän portaitensa eteen, josta hän sen löytäisi aamulla. Hei herättyään oli hän käynyt katsomassa, oli penkonut multa ja kaivanut kuoppiakin, ja oli vihassa, kun ei löytynyt. Olihan ennenkin semmoista tapahtunut, että vaikka kuin oli rukoillut, niin ei ollut saanut, vaan ei hänellä ollut mitään haluttanutkaan niin hartaasti kuin kevättakkaa. Hän melkeen itki.

Mutta päivemmällä, kun äiti oli mennyt johonkin asiaan, leen, että he olivat kahden kotona, otti Hanna äidin punaisen röijyn, jota äiti piti kotosalilla työssään ja koetti sitä, eikö se sopisi kevättakiksi. Hän kulki huoneessa ja heilurti ruumistaan, että hameen helmät hemsahelivat.

Lyyli ihastui äärettömästi, vaan alkoi heti pahoaa, kun ei ollut hänellekin röijyä.

Hanna haki viintistä äidin mustan pyhäroijyn ja antoi purnaisen Lyyliille. Ja sitte koettivat yhdessä kävellä ja olla. Lyylikin osasi heiluttaa hyvästi hameitaan, kun Hanna vähän opetti. Heistä molemmista oli hauska, vaan varsinkin Lyylistä.

– Näitä luulee kaikki oikeiksi kevättakeiksi, eikö luulekin? kysyi Hanna.

Lyyli vakuutti. Ja hänestä ne olivatkin aivan oikeat. Hatkin, jotka olivat niin pitkät, että riippuivat polvissa, kun kädet olivat suorina, ja puolitreestä rekkottivat kuin tyhjät pussit, kun koukisti käsiä, olivat Lyylin mielestä vain komeat, ja niin piti aivan oikeissa kevättakeissa olla. Heillä oli paremmat ja kauniimmat kevättakit kuin Olgalla!

Siinä olivat he nyt niin toinnessa. Ja he lähtivät kaupungille kävelemään.

Kaikkia ihmisiä katsoivat he, että huomavatko. Ja kun joku heihin katsoi, niin olivat he hyvillään ja heiluttivat hameitaan vielä enemmän. Kun tuli joku rouva tahti herrasneiti vastaan, niin katsoivat he hymyillen heihin. Ja sivu men-

tyä päättelivät, että kyllä ne luulivat heitä rikkaiksi. Talonpoikaisten sivu menivät he sitte arvokkaina, siinä varmassa luulossa, että he ovat herrasväkeä!

Muutamalla kadulla näkivät he tätinsä menevän edellään. He kiersivät toista karta vastaan. Lyyli arveli, että saapa nähdä, tunteeko täti! Ja tätä vastaan tullessa Hanna hymyili, vaan Lyyli oli vakava ja arvokas.

– Mistä te tullette? kysyi täti ihmettelevän näköisenä.

– Äidin asialta! vastata näpsäytti Lyyli, vakuutettuna, että se kuului asiaan, kun Olgakin oli ollut äitinsä asialla.

– Mitä ryyssyä teillä on päällänne!

– Nämä ovat uudet kevätakit! vastasi Lyyli varmasti ja vähän kiukkuisesti, kun täti oli ryyssyksi sanonut. Ja hän alkoi selittää:

– Me olemme juuri tänä päivänä nämä saaneet. Äiti on vaateen ostanut Sunilan puodista ja Juustisen Josefina on nämä tehnyt. Ja Josefina on ollut hirveän kiire, kun on kaikille herrasväen lapsille tehty uudet kevätakit. Meille Josefina teki ennemmin kuin sotakomisarjoksen lapsille, kun Josefina on meidän kummi.

Täti kuunteli niin ihmeissään, ettei tiennyt, mitä ajatella. Olisi ihan voinut uskoa kaikki todeksi, jos olisi ollut umpisokea, ettei olisi nähnyt heillä olevan äitinsä röjyitä! Ja niin vakavana ja vähintäkään arastelematta Lyyli valehteli vasten silmiä. Ja vielä Josefina muka heille ennemmin tehnyt kuin muille, kun oli heidän kumminsä!

– Eihän Josefina ole teidän kummi.

– Onhan hän Olgan kummi.

– Mutta ei teidän!

– Niin, mutta Josefina rykkää meistä aivan kuin olisi meidän kummi, selitti Lyyli hämäilemättä.

– Ja eihän nuo ole kevätakit, äitinne röjyihän teillä on!

– Eei, vakautti Lyyli. – Näissä on vain pitkät hiat, kun se on uutta muotia. Kaikki herrasväki on katsellut näitä, ja muuan rouva kysyi, paljoko nämä ovat maksaneet. Nämä ovat maksaneet satakymmenen viisi markkaa.

Täti olisi nauranut, jos ei olisi tuntunut niin kauhealta, kun tuommoinen pieni tyrön nasta koetti valhella hyvällä halulla sinäkin, missä taito puuttui. Hän ankarasti komensi työt menemään kotia ja alkoi itse tulla selittämään äidille heidän runnista kujeistaan.

Hanna ihmetteli Lyylille, että se oli soma tuo täti, kun ei uskonut! Mutta he eivät välittäneet tädistä, eikä hänen käskystään, vaan menivät Olgan luo näyttämään kevätakkejaan.

Sinne mennessä huomasi Hanna, että Olga – joka oli suurempi heitä – olisi muka rouva ja he hänen tyttäriään ja mentäisiin johonkin.

Olga heti suostui heidän esityksensä. Hän haki veljensä olkhatun, johon ommeltiin koreita tilkkuja ja nauhoja, papperkukkia ja mitä oli heidän mielestään sopivia koristuksia. Hammalle ja Lyylille käärittiin huivit hatuiksi. Ja niin menivät he uudestaan kaupungille.

Kaikki ihmiset heitä katsoivat ja hymyilivät heille, josta he olivat mielissään. He päättelivät, mitä kaikkea ihmiset ajattelevat ja luulevat; että: ketähän nuo ovat? kukahan se on tuo rouva? jopa ovat sievät! kukahan niille on tehnyt uudenmuotoiset kevätakit?...

Niin tyytyväisinä ja niin toimessa tulivat he takaisin! Olga ei maltranut vielä kotia mennä, vaan tuli ensin serkuunsa luo, kun halutti vielä puhella itsestään, sillä hän mielestään oli erinomaisin heistä, hänellä kun oli oikea kevätakit, niin että hän oli aivan oikea rouva!

Hannan ja Lyylin täti oli jo tullut ennen heitä heidän kottia ja selittänyt siellä äidille ja isällekin, joka nyt oli puoli-

sella, minkälaisena hän oli tavannut työt kadulla ja miten Lyyli oli valehdellut. Äidistä oli tunnut ihan uskomattomalle. Ja tätikin vakuutti, että jos hän ei olisi omin korvin kuulnut Lyylin itsensä selittävän kevättakeistaan, niin ei voisi uskoa. Täti päätti, ettei muuten ole mahdollista, kuin että Hanna on valeet istuttanut Lyyliin. Kaikessa tapauksessa oli kauheaa, ja äiti päätti rangaista ankarasti.

Kun työt tulivat sisään, oli äidillä vaikea säilyttää ankara mieltään ja muotoaan. Pyrki sulamaan kaikki nauruun. Hassumpaa maailmassa ei hän ollut vielä nähnyt!

Olga alkoi heti hyvin tosissaan ja kuin jotakin erinomais-
ta asiaa selittää, että he ovat kulkenet koko kaupungin, ja kaikki ovat luulleet häntä rouvaksi ja Hannaa ja Lyyliä hänen tyttäriksensä.

– Johan vain on luultu arveli täti – Tuommoisille varis-
tempeläteille ovat kaikki nauraneet!

Mutta ei kukaan ollut nauranut Kaikki olivat vain hyvin
ystävällisesti hymyilleet. Ja Lyyli selitti:

– Muuan rouva ja herra tulivat vastaan, niin nekin kysyi-
vät toisiltaan meistä, että kukahan se on tuo kaunis rouva,
jolla on niin sievät työt!

Olga jo alkoi kuin vähän epäillä kumppaneitaan, ja ru-
pesi puolustamaan itseään, että hänellä kyllä on oikea ke-
vättäkki, Juustisen Josefinan tekemä joka tekee kaikille
herrasväen lapsille...

– No, mitkä nämä ovat? kysyi äiti Hannalta ja Lyyjiltä
röjyjä.

Ja aivan kuin puhtainta totta, vastasi Lyyli varmasti:

– Uudet kevättakit. Nämä ovat samallaista vaatetta kuin
äidin röjyjt, ja sen vuoksi tätikin luuli, että nämä ovat äidin
röjyjt, vaan ei nämä ole. Äiti kyllä saa näitä lainata, aina
kun tarvitsee...

Äiti oli kuin neuvoton. Mutta isä sanoi hänelle ja tädille,
että lapsilla ei ollut valetta, vaan vahva usko.